

КЪМ БОБОТОВ КУК БЪЛГАРСКИ ЮНАЦИ С ОПИНЦИ И КАЛПАЦИ

Убеждавам се, че там където е Кремиковското туристическо дружество, там са и емоциите. Поредното доказателство за това е изкачването ни на връх Боботов Кук в Черногорския национален парк- Дурмитор. Още докато пътувахме с автобуса към Жабляк бях с

известни резерви към предстоящото ни бродене из планината Дурмитор поради присъствието на няколко „каръка” в иначе задружната ни планинарска група. Но нейсе-рекох си- дано този път да ни се разминат лошотиите. Но не било писано да вървят безпроблемно нещата през тези дни. Още докато пътувахме с огромния осемнайсет тонен автобус на Оги се наложи да се допитаме до група подпийнали черногорци в каква посока да продължим до крайната ни цел за деня - Жабляк. С бодряшка увереност черногорците ни посочиха един асфалтов път и ние доверчиво потеглихме по него. В бързо настъпващия здрач скоро осъзнахме, че това не е никакъв път, а подобие на велосипедна алея по която нашия огромен автобус едва се провираше по острите завои. Но връщане назад вече беше невъзможно нито в относителния, нито в буквалния смисъл на думата. Аз се молех да не срещнем по пътя някое МПС, защото даже и с колело не можали бихме да се разминем. Мигът на върховното изпитание дойде при поредния завой от 180 градуса (при това с обратен наклон), който и руска хармоника не би могла да вземе. Автобусът ни „заора” в него без да може да го преодолее и спря с вирната нагоре задница а предница доближила на тридесетина сантиметра крайпътната мантинела.

–Какво толкова драматично - ще кажеш ти читателю? - Но когато те доосветля, че от мантинелата се спускаше отвесна, няколкостотин метрова скала нещата започват да звучат по един съвсем друг начин. Всъщност в автобуса нищо не звучеше тогава, защото всички се бяхме умълчали като пред разстрел. Седейки отзад забелязах странно физично явление изразяващо се в изправяне на иначе приятно къдравите коси на сеящите отпред, подобно ресни на гребен.

Оги превключи на задна скорост и се опита да върне автобуса назад и нагоре, но двигателя само изръмжа, изкюфка няколко пъти и угасна при което многотонното чудовище се преплъзна още малко напред. Спотаен вик на ужас се чу среди нас! Вратите бяха затворени и ние висяхме заклещени над пропастта. Оги съобрази да изключи климатика за да засили мощността на двигателя и отново го включи давайки максимална газ. След няколко безкрайно дълги секунди автобуса все пак се помръдна назад по стръмното асфалтово платно и с ловка маневра шофьорът успя мъчително да завие минавайки на сантиметри от мантинелата и зейналата надолу бездна. Чуха се ръкопляскания, въздишки, хлипания и радостни възгласи отправени към Оги, че успя да предоврати няколкостотин метровото ни падане в пропастта. Случилото се изгони дрямката от очите ни и ние стигнахме до Жабляк ококорени и все още не осмислили риска на преживяното. По-късно гостоприемният ни домакин Живко няколко пъти ни питаше невярващ наистина ли сме минали с този огромен автобус по пътя ползуван главно от велосипедисти и мотористи. Спахме уморени от емоции и преживелици в очакване на утрешния ден определен за изкачване на първенеца на Черна Гора- връх Боботов Кук.

Сутринта ни посрещна с яркосиньо небе, изплуващо от изток оранжево слънце и чудесна гледка към околните върхове. Послусахме съвета на Живко и потеглихме с

автобуса към изходна точка за атака на върха казваща се „Седлото”. Тесният асфалтов път събуди притеснения у втория шофьор Кольо за начина на излизане от този капан и някой се пошегува, че това можело да стане само като кара на заден ход в продължение на километри. Шофьорът не закъсня да го иронизира обещавайки да върне по този начин (в обратна посока) километража, та да намалим изминатите километри.

От „Седло” поехме по маркираната пътека на север и скоро около нас започна да се отваря панорама от сурови каменни масиви, отвесни стени и остри зъбери наподобяващи суровата хубост на нашия Пирин. Преминахме последователно покрай „Увита греда”, „Зупците” и покрай впечатляващия „Минин богаз”. Вляво видяхме част от изключително красивите „Shareni pasovi”(Шарени пластове). След двучасово ходене се изправихме пред масива на сабия Боботов Кук. Върхът изглеждаше внушителен с

отвесните си непристъпни стени. Започнахме последното изкачване и тук бяхме изненадани от степента на сложност на скалната му стена. Имаше няколко пасажа принудили ни да вървим залепени за скалната стена търсейки хватка за всяка ръка и стъпенка за всеки крак. Под нас стената се спускаше почти отвесно на стотици метри. Накрай стъпихме на самия връх облян от яркото слънце и брулен от доста силен вятър.

Гледките във всички посоки бяха

впечатляващи. Море от планини ни заобикаляше в различни посоки и в долината на североизток се виждаше част от „Църно езеро”. След кратък престой на върха и задължителните снимки цялата група поехме наново, този път надолу.

Спускането се оказа по-неприятно и стресиращо от качването, защото отвесната стена и бездната бяха постоянно пред очите ни. Все пак не ми се наложи да си пея на ум „Шуми Марица”, както го направих при първото си преминаване през Пиринското „Конче”. След слизането от масива на Боботов Кук започнахме спускане на североизток през един величествен циркус в посока към „Църно езеро”. И тук нова изненада, но този път приятна. В местонстта „Локвице” попаднахме на Перо църногореца: висок, брадясал, облечен неглиже местен пастир. Държи на паша в района около сто и петдесет овце и продава на преминаващи като нас туристи-бира, сирене, прясно

мляко и прочие. Събралата се интернационална група от словенци, австрийци и българи наблегнахме на студената бира. Тук нашия ръководител Леонардо се опита първом на немски, после на руски и накрая на северозападен български език да им обясни кои сме, от къде сме и какъв е той. Чак след лигвистичната ми намеса успях да го представя като „биг шеф”, което ги накара да се усмихнат снизходително. Те си ходеха без „шефове”, в планината. Аз пък проявих хуманност към изпадналия Перо и си купих от него и килограм овче сирене. Почти всички от българската група поискаха само да го помиришат при което току що купения къс намаля значително и аз се принудих да го скрия в раницата си. Сиренето обаче продължи да мирише силно и в раницата ми, а както се оказа после и в нашия автобус. Тогава то направо започна да

вони, което предизвика куп подигравателни коментари в българската група(естествено). Преглътнах с достойнство и тези обиди уповавайки се на народната мъдрост, че „гроздето е кисело”, когато е в чуждата уста.

Аз имах обаче и неблагоприятното да споделя, как пих и едно „точено велико пиво” наред стария Дубровник, което ми струваше цели 50 куни, сиреч 13лв. Това отново събуди ехидни приказки по мой адрес, но аз гордо отстоявах решението си правейки се, че за мен парите не са проблем.

Когато поехме надолу към „Църно езеро” се оказа, че паловото Танче си е забравила фотоапарата при пастира. Тя веднага се повърна назад за да си го потърси, а ние солидарно я изчаквахме на пътеката. Готиното Танче обаче много се забави, което породи доста коментари и предположения с еротична съдържание. Като се почне от сексуално изнудване от страна на Перо, за да си получи обратно фотоапарата, та се стигне до оставане при него на егрека и заживяване на семейни начала-тя, той и овцете. Все пак Танчето ни настигна запъхтяна с фотоапарат в ръка, но без психически или физически белези на извършено съвкупление с романтичния черногорски пастир. След около три часа постепенно спускане стигнахме най-послед до брега на прекрасното Църно езеро. Там вгълбени млади момичета медитираха с поглед зареян във високите върхове. Медитацията им обаче беше безцеремонно прекъсната от нашенската българска група, която щурмува езерото по бикини, гащи и без гащи и крясъци, които отпратиха към средата на езерото и стресираните патки. Доволни от произведения ефект се упътихме накрай и към бунгалата в Жабляк дето бяхме отседнали.

Тъй завърши този хубав наш поход в национален парк Дурмитор, започнал отначало подобно на пътуване с „влакчето на ужасите” и приключил в кристално чистите води на Църно езеро останали след нашето нашествие вече съвсем не така кристални и чисти. За други наши „подвизи” в планината ще ви разправам в други развлекателни истории.

10.09.2012г

Вальо Янев